

χωρίς να αισθάνωμαι δάκρυα, να υγραίνουν τους ὀφθαλμούς μου».

Τὴν ἡμέραν καὶ στιγμὴν καθ' ἣν ἡ Βέρ. Ἡπειρος ἀνεκήρυττε τὴν αὐτονομίαν τῆς ἐν Δελβίνῳ, (17 Φεβρ. 1914) ἡ Κορυτσᾶ παρεδίδετο διὰ πρωτοκόλλου εἰς τοὺς Ἀλβανούς.

Τὸ τί συνέβη τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶναι ἀπερίγραπτον! Οὐδεὶς ἐξῆλθε τῆς οἰκίας του! Διότι γενικὸν πένθος κατεῖχε τὴν πόλιν!

Δὲν ἐμετολάβησεν ἡ εἰς μὴν, ὁπότε ἡ πόλις ἐπαναστατεῖ (19—24 Μαρτίου 1914).

† Βασίλειος Γκιώνης, Διάκονος, ἡρωϊκῶς πεσὼν ἐν Κορυτσᾷ τῇ 21 Μαρτίου 1914.

τὰ πολεμῆσας ἐφάμιλλος, τοῦ Διάκου τῆς Ἀλαμάνας, διάκονος **Βασίλειος Γκιώνης** ἐκ Λαμπόβου τοῦ Ἀργυροκάστρου.

Μνημόσυνον τρόπον τινὰ ἐπιτελοῦντας διὰ τὸν μάρτυρα τοῦτον, τοῦ ὁποῦ ἡ ἐθελουσία ἔφθασε μέχρι τοιούτου βαθμοῦ ὥστε ὀρφανὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ δύο τέκνα καὶ νεαρὰν σύζυγον, θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ ὁ ἀναγνώστης νὰ κάμωμεν μίαν παρέκβασιν σχε-

Ἄνισος ἀγὼν διεξάγεται!
Ἐπὶ πέντε ἡμέρας ἐπολέμησαν οἱ κάτοικοι, βῆμα πρὸς βῆμα καὶ στήθος πρὸς στήθος διεκδικοῦντες τὸ πάτριον ἔδαφος!

Δυστυχῶς τὰ ἐφόδια ἐξηγτηλήθησαν! Κατόπιν τούτου, ἠναγκάσθησαν νὰ παραδοθῶσι!

Κατὰ τὰς πενθήμερους μάχας, καθ' ἃς ἄνω τῶν 5 000 Γκέγκιδων κατῆλθον ἐκ τῆς Ἄνω Ἀλβανίας καὶ περιέζωσαν τὴν πόλιν, ἔπεσαν 114 (ἐκ τῶν ὁποίων καὶ 7 γυναῖκες).

Μεταξὺ τῶν πεσόντων συγκαταλέγεται καὶ ὁ ἡρωϊκώ-

σιν μὲ τὰ ἐξιστορούμενα ἔχουσαν, περικοπὴν τῆς ὁποίας μεταφέρομεν ἀπὸ τὸ «**Λεύκωμα Ἀγωνιστῶν 1912—1922**» εἰς τὸ ὁποῖον κατ' ἀπαιτήσιν τῆς ἐπιτροπῆς, εἶχομεν ἐπιστεῖλλει πρὸς δημοσίευσιν ὑπὸ τὸν τίτλον: «**Τὸ Ντουφέκι μου**».

«...Ἦτο ἡ 12 πρὸς τὴν 13 Φεβρουαρίου 1914. Νῦξ ἀποτροπαία! Καὶ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως διεμαρτύροντο διὰ τὸν σφαγιασμὸν τῆς Β. Ἡπείρου. Μετὰ δύο ἄλλων εἶχομεν ἀποφασίσει παρὰ τὴν διαταγὴν τοῦ Διοικητοῦ, τὰ μεσάνυκτα νὰ ἀναχωρήσωμεν διὰ τὴν Φλώριναν... Εἰς τὸν διάδρομον τοῦ οἴκου μας κρέμαται ἓνα ντουφέκι· εἶναι ἐκεῖνο μὲ τὸ ὁποῖον ἐπὶ μῆνας δλοκλήρους, ὡς ἱερολοχίται ἐγυμναζόμεθα εἶχε καταστῆ ἀχώριστος σύντροφος. Καὶ αὐτὸ τρόπον τινὰ ἐπενθοῦσε, διότι ἀνωτέρα θέλησις ἐν ἀχρηστία τὸ ἔθετε. Ἐν βλέμμα ἤρκεσε νὰ τὸ ἀποχαιρετίσωμεν!

Τῆς σκηνῆς ταύτης μάρτυρες ἦσαν ὁ Βασ. Γκιώνης ἱεροδιάκονος καὶ ὁ Λεων. Παπαγεωργίου, ἀνθυπασπιστῆς τότε (νῦν ταγματάρχης). Ὁ ἀείμνηστος **Διακοβασίλης** διὰ νὰ μετριάσῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἠσθανόμην, ξεκρεμᾷ τὸ δπλον καὶ μετὰ φωνῆς ἐκ σπανίου πατριωτισμοῦ δονουμένης, λέγει: «**Τὸ δπλον τοῦτο ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης εἶναι ἰδικόν μου, δοκίζομαι ὅτι θὰ τὸ τιμῶσω!**»

Ἄθάνατε Διάκε!

Δὲν γνωρίζω διατὶ μὲ ἐπαρηγόρησαν καὶ μὲ ἀνεκούφισαν αἱ δλίγα αὐταὶ λέξεις, αἱ ὁποῖαι βαθειὰ εἰς τὴν καρδίαν μου εἶναι ἐγκεχαραγμέναι!

Δὲν παρέροχεται πολὺ χρονικὸν διάστημα καὶ ἡ Κορυτσᾶ ἐπαναστατεῖ. Ἡ μάχη ἐντὸς τῆς πόλεως διαρκεῖ ἐπὶ πενθήμερον. Κατ' αὐτὴν ἔπεσαν 114.

Ὁ ἀείμνηστος Διάκος εἶχε στήσει τὸ μετερίζι του εἰς τὸν Νάον Ἁγίου Γεωργίου ὁπου καὶ ὑπηρέτει.

Ἐκ τῆς ἐπικρατήσεως τῶν χριστιανικῶν ὅπλων μεθυσθεῖς, (ἦτο ἡ δευτέρα ἡμέρα) ἀπροκαλύπτως ἐπολέμει, τὸ παράδειγμα εἰς τοὺς ἄλλους δίδων. «**Τὸ ντουφέκι τοῦ Διάκου, δὲν χωρατεύει, φερῖζει, ἔλεγον οἱ περὶ αὐτόν.**»